

⁵⁹ ברבי יוחנן הוסבר שף האחים פטורים מכרעת על החלוצה. ⁶⁰ שנאהר שרוי אחיהם אלל בחיו של ראובן, הרי כשותה נפלת לפניהם ליבום. ⁶¹ ואף שכבר חליצה לשמעון, מכל מקום היא נופלת לפניהם שוב במיתת שמעון. שהרי רק באיסור לאו היא אסורה ⁶² להם כאמור, וחיבי לאוין חייבות בחוליצה. ומה ששמענו בסיפא ⁶³ שהם אמרו, והיבי לאוין חייבות בחוליצה. ⁶⁴ שאין קידושי האחים תופסים בה הוא ואפואן שעדר אדר גן האחים ⁶⁵ קילוקים לאחר שחליצה לאחיו ואו אפלו לאח שקידישה בחולץין ⁶⁶ וקילוק שאין לה עליון בולם משום שהוא אסורה עליו באיסור ברת ⁶⁷ של אשת אח שלו היה בעולםו, ואין קידושן תופסים בחיהבי ⁶⁸ בקריותות. ובמאן – וכשטעתי מי היא אסורה ממשם קר, קשיית רבנן ⁶⁹ האוסרים את אשת ראוון על לי אפלו שנולד רק לאחר שיבומו ⁷⁰ שמעון. ⁷¹ המייבם אחת מנשי אחיו נאסר במצוותה, שנאמר (רביכם חט) א' אשר לא יבכה את בתו א' כי, ודרשו, בית אחד הוא בונה והוא בונה שני בתים. ⁷² ואף שמציד הסבירא יש לו להתחייב ברת, שהרי לאחר ⁷³ שהתייבמה האחת פקעה זיקת המת מצורתה והרי היא באשת אח ⁷⁴ שלא במקום מצווה, מכל מקום נתקה הכתוב האמור מכרעת ⁷⁵ והעמידה רק באיסור עשה ולא בחייב ברת. ⁷⁶ ⁷⁷ הגمرا מביאה מחלוקת בין שאר אחיו המייבם: פאן דאמר שר האחים הם יבמה שנפלת לו מאחיו, ואחר כך בא אדר מן שאר האחים על ארתה, פליי ב' – נחلكו רכ אחה וביבא' בדינו. חד מהם אמ' ⁷⁸ הרוי הוא חיב בברת. שכן לא אמרו בזיטוק לעשה אלא במייבם ⁷⁹ עצמוני, אבל בשאר האחים חורן חיזב ברת של אשת אח שלא ⁸⁰ במקומות מצווה. ועוד אמר, אף שאר האחים אינם עוברים אלא בעשה ⁸¹ של בית אחד הוא בונה ולא שנוי בתים. ⁸² ⁸³ הגمرا מפרשת את טעם מחלוקתם: פאן דאמר שר האחים הם בברת על צורת הבומה, סובר בקייש ל'ק'ש המוחייב את שאר האחים ⁸⁴ על החלוצה בברת. לשישתו אין החולץ חולץ בשליחות כל ⁸⁵ האחים, ועל כן רק הוא בכל הנитוק לאו של שוב לא בנה' ⁸⁶ ולא האחים, והוא הדין ביבום שאינו מיבם בשליחות כל האחים, ⁸⁷ ועל כן רק הקמייבם בכלל הניתוק לעשה של בית אחד הוא בונה' ⁸⁸ ולא האחים. ומאן דאמר שאף שאר האחים עוברים על העירה רק ⁸⁹ בעשה, סובר בקייש יונתן הפור בחוליצה אף את שאר האחים ⁹⁰ מכרעת משם שחולץ בשליחות כל האחים, והוא הדין שמיבם ⁹¹ בשליחות בולם, ועל כן בולם נכללים בניתוק האמור ונפטרים ⁹² מכרעת. ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ASAה שquina לה בעלה ומאר לה אל הטערי עם פלוני, והלה ⁹⁶ וסתורה עמו, הרי היא אסורה על בעלה מספק באיסור עשה של ⁹⁷ נתמאותה, עד שתבדק על ידי הימים המרבים. וכן הוא בספק סוטה ⁹⁸ שאין ידוע בודאי שוניתה. אבל סוטה ודאית שיש עדים שזונתה ⁹⁹ אסורה על בעלה לעולם, ואם מת בלא בנים היא אסורה ליבום ¹⁰⁰ על אחיו. ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸

מסיקה הגمرا: אכן תירוץ רב שבשת קש'יא.
² הנגمرا מביאה שתי דרכם אהרות בישוב הסתירה בין הרישא
³ לסיפה שבבריתותא: רב אש' סבר לה בריש' ל'ק'ש, שאחוי החולץ
⁴ חייבים על החלוצה ברת, ומשום כן מתרין לה את הבריתותא על פי
⁵ שיטו בדעת רב' שמעון. ורבינא סבר לה ברבי יוחנן, שאח על
⁶ האחים אינה אסורה באיסור ברת אלא בלבד בלבב, ועל כן הוא
⁷ מתרין את הבריתותא על פי שיטו בדעת רבנן. ולהלן יבואו שני
⁸ תירוציהם.
⁹ ששניינו במשנתינו, שאין מזכה יבום נהוגת אלא באחים שהיתה
¹⁰ להם שיבבה אחת בעולם, ולא באח שנולד לאחר מיתת אחיהם.
¹¹ ונחלקו להלן (ח) רב' שמעון ויבמה שמעון, ומאת ראוון בלא בנים, לשיטת חכמים, אף באחיהם
¹² לי', ואחר כך מות אף שמעון מות האח הראשי, שהרי איסור
¹³ זה היא אסורה על לי איסור ראוון לצורך יבום, לפי שלא היה בעולם.
¹⁴ אבל רב' שמעון מתרין לוי לילוי ליבימה, כי שם השוחרר כשחיהא כבר
¹⁵ אח שמחמת ראוון לגבי שמעון, בן יתרה הוא אף לגבי לוי, משום
¹⁶ שכשהוא מיבם את שמעון הרוי הוא בא מכחו ועמד תחתוי, וכן
¹⁷ אין לאיסורה עליו משמעון הירוי הוא על יבומו שאני קורא בה
¹⁸ בשעת נפללה (ראשונה) יבומו יבוא עליה, אסורה עליו מותם של
¹⁹ אף בנפללה השניה, כי שנולד לי מעצמה בהתר שחייה כבר
²⁰ תחת אישות שמעון ובבר פסקה מננה ייקת אוכוב, ונמצא
²¹ שמעולם לא נפללה לוי מוחמת ראוון. אבל מודה רב' שמעון שאם
²² נולד לי לאחר מיתת ראוון ורק אחר כך ייבם אותו שמעון, שהרי
²³ שאינה מתיבמה ללו לאחר מיתת שמעון, לאויל בשובל דעדין
²⁴ לא התיבמה לשמעון והיתה בה זיקת ראוון, והואיל ונאסרה
²⁵ על ידי נפללה הראונה מרואון הרוי היא אסורה עליו עולמית.
²⁶ ועל פי זה מפרשת הגمرا את התירוצים האמורים לעיל.
²⁷ הנגمرا מבארת את תירוצו של רב אש' סבר לה בריש'
²⁸ לקיש, שהחומר חייבים על החלוצה ברת, ועל כן מתרין לה את
²⁹ הבריתותא ברבי שמעון, שמה שנינו בראשית' החולץ ל'במטו ו/or
³⁰ ובקיש', ומית ללא בנים הרוי היא א'ריך' פלי'א' פון האחן, פאן
³¹ – לאלו אהין, אהין תלולים – שיולודו לאחר שחולצה והתקדשה
³² לאחר האחים. בגין ראוון שמעון לוי והוא אחיהם, וזאת יהודה
³³ את שרה ומות ללא בנים, ונפללה שרה לפניו אחיו ליבום וחלוץ לה
³⁴ לוי, שעילידי'ך נארעה עליו בעלו וועל האחים בברת. וחוץ לוי
³⁵ וקידשה. ואחר כך נולדו אחיו ישבך וובלון, ואחר כך מות לוי
³⁶ ונפללה שהוא לפניו האחים ליבום וראה ציוו'. שאף ששרה פטורה
³⁷ מהליך ראוון ושמעון ביוון שנארעה עלייהם בברת בחיליצת לוי,
³⁸ חיליבת היא בחיליצה מישבר וובלון לשיטת רב' שמעון. ואינה
³⁹ אסורה עליהם בברת, משם שאין חיליבת אסורה אלא לאחר
⁴⁰ שדייתה זוקקה לחם והפקעה את יקתם, אבל אלו שנולדו לאחר
⁴¹ מבן בין בר לא היה זוקקה להם מרואון ולא פעלה חיליצת לוי,
⁴² כלום לגיביהם. אף משום מות אחיו שלא היה בעולם אין
⁴³ לאסורה עליהם, משום שנולדו לאחר שכבר התקדשה לחולץ.
⁴⁴ ובמאן – בשיטת מי הדברים אמורים, קשיית רב' שמעון הוסבר
⁴⁵ שאח שנולד לאחר שנאה הה שנאה נארעת עליו מוחמת
⁴⁶ הראשון. ומה שנינו בסיפא שאין קידושי האחים תופסים בה הוא
⁴⁷ בראשות ראוון שאמ' אדר מן הנזולדים לפני חיליצה וקידשה (ראה צירוי)
⁴⁸ שאין לה עליון כלום לפי אסורה עליו בברת לאח ראוון.
⁴⁹ חיליצתה, ואין קידושן תופסים בחיהבי בקריותות. ובמאן תירוץ רב
⁵⁰ אש' כן, בריש' ל'ק'ש הוסבר שאחוי החולץ חייבים על
⁵¹ בברת.
⁵² הגمرا מושיכה לבאר את תירוצו של רב הונא: ורבינא סבר לה
⁵³ ברבי יוחנן, שאח על האחים אין החלוצה אסורה אלא באיסור לאו
⁵⁴ ולא בברת, ועל כן מתרין לה את הבריתותא אל'בא דרבנן.
⁵⁵ שמענו בריש' החולץ ל'במטו ו/or שמעון זירקה חיליצה מן
⁵⁶ האחן, פאן – לאלו אהין, אהין הנזולדים קודם שמת ראוון. ובמאן,
⁵⁷ שאח הוא בברת זירקה חיליצה ו/or זירקה חיליצה מן
⁵⁸ האחן, פאן – לאלו אהין, אהין הנזולדים קודם שמת ראוון. ובמאן,

ולא מתייחסת לו. ולא כדברי רב הפורטה אף מוחליטה.
מהרצצת הגמורא: [אמיר ל' רכ], אמר נ' לך אָנוּ – מה שאמרתי
שהיא פטורה מוחליטה, והוא רק בסוףו וראי, ש' טומאה' כתיב בה
כעריות, וכי אמירת לי את להקשעת עלי מס' טהרה ספק.

מקשה הגמורא על תירוץ זה: ומאי נ' סוטה לר' שפה עריה שפטורה
מוחליטה, (מאי מעמרא) מושם דכתיב מה לשון 'טומאה' בעריות, אם
בן סוטה ספק נמי תפטר מוחליטה, שהרי לשון 'טומאה' בתקרא גם
ביה. דתנייא, רבי יוסי גן ביפר אומר מושם ובוי אליעזר, המפורר
ג'רישתו לאחר שהויה לאיש אחר ומוה השני או שגירה, אם
היתה אשתו של השני בן ג'רישיאין, הרי היא אסורה להזoor לבעה
הראשון, אך אם היהת אשתו של השני בן האירושין בלבד, מוגרת
להזoor לראשונה, מושם שאסורה בדינן וזה הדבirs כד) לא יוקל געלה
הראשון אשר שליחת לשוב לקחתה וגוי אחורי אשר הטמא/,
ו'חותמא' הינו נבעלה, אבל כל זמן שלא נישאה לשני ונבעלה
לו עדין היא מותרת להזoor לראשונה. ובקמיס אומרים, אתה זו
שנישאה לשני ואתת זו שהתרארסה לך, אסורה להזoor לבעה
הראשון. אלא מאחר שאף מן האירושין אסורה, מה אני בקמיס
א'חרי אשר הטמא/, לרבות סוטה שגסורתה עם פלוני, שהיא
אסורה לבעה אחריו אשר הותמאנא. הריש שאך בסוטה ספק נכתבה
לשון טמאה, ואם כן הפטור את צורתה מוחליטה.

מהרצצת הגמורא: הכתוב מדבר רק בסוטה דראית, ומאי 'סתורה'
שהעמידו בה חכמים את הכתוב, זו סוטה שנבעלה, ואפמיא קרי לה
ההנהן 'סתורה', מושם של'שנא מיליא' – נקודה בקמן.

מקשה הגמורא: סוטה שבודאי נגעה לאלא 'טומאה' בהרי, כבר
כתב ב' (כדברי ה' י), 'ו'סתורה' ו'ויא נטמא', ולשם מה חור כאן
הכתוב לאסורה על בעלה.

מהרצצת הגמורא: חור הכתוב לאסורה כדי ליטיקם עלה גלאו –
שאם יבוא עלייה בעלה לאחר שזונתה יעבור בעל תעשה ולקחה
עליה. מוה שאין בן בטומאה שברשות סוטה שנכתבה בלשון
עשה, ולאו הבא מכלל עשה הוא עשה, ואין לויקם עליון.

הגמרא מפרש את שיטת רבי יוסי כיפר: ובפי יוסי בן ביפר
המפרש את כל הכתוב במחוזיר גירושתו, לאו בטענה לית ליה,
ואפלו סוטה שבודאי נגאי (זינחנה) נמי אינה אסורה אלא באיסור
עשה. ומאי טעניא של רבבי יוסי בן ביפר שאינו מפרש כתוב זה
בסוטה, מושם שהויה ואישות ברוביה בה בפרשה עלASA זה, 'חויה/
שנאמר (שם פסק) וזהה לאיש אחר, ו'אישות', שנאמר שם פסק
ו'אשר להעמיד את המשך

הכתבוב באשה שזונתה בתבעה ולא נישאה לאחריה.
הגמרא מביאה ספק בדין גירושה מוחליטה: בעא מיעיה רב' י' ה'קה
ברב' ששת, מהקוויד גוזשנו משיעית – לאחר שנישאה לאחר ומתה
השני או גירושה, ומית המחויר ומושה אחרה מלבדה, אורתה מהו
שתתריבם. מפרשת הגמורא: אל'בא קרבני יוסי בן ביפר לאו טובען?
ספק זה, פיוון דאמיר ובוי יוסי בן ביפר שרשותה שנאמרה באחרי
אשר הותמאנא/ מהקוויד גוזשנו הוא ובתבאנא, היר טומואה כתיב בה
בעריות, ואף אורתה פטורה במתווה ימים וחילעות. וא' תאמיר
שאינה פטורה עצמה דכתיב ב' תועבה היא', וש' למעט
שרק היא תועבה ואולם אין עורתה תועבהilibם, הלא נדרש
מייעט לה למוד שדווקא ר'יא תועבה? ואולם אין גז'יך הויצבנין
לבחונה. שאם נולדה לה בת מבעה הראשון לאחר שהחוירה
באיסור אין הכת נටורה להגנסה לכהן. הא – (אבל) אורתה תועבה
ilibem. כי היבען לך ר'יא אל'בא זרבנן, האם אפ' על גב דאמיר ובנן
שלשון 'טומאה' באחר אשר הותמאנא/ בוטחה הוא דרבנן, מכל
מקומות אין מקריא יוצא מני' ששותו, והוא אמור גם במחוזיר גירושה
ואם כן גם לה יש לפטור את עורתה בעריות. אז דרבנן, בין ר' זעירך
הכתבוב ממשמעותו ומוחליטה בסוטה, אפיקר לה למגרי מידי
פשוטה, ואינו אמור כלל במחוזיר גירושה, ועל כן אין לה לפטור
את עורתה.

הגמרא מביאה שיטה אחרת בביבאר הספק האמור: א'יכא דאמיר,
בלרבנן, ר' זעירך לא בזוויש ל' שאמרת הצעיר גירושה מדורותה, שבוי ר' זעיר